ഫോക്‌ലോർ പഠനങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയം

വ്യവസ്ഥാപിതവും പരമ്പരാഗതവുമായ ഘടനയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നു വേർപെടാത്ത വിഷയമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഇന്നും ഫോക്‌ലോർ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നത് വസ്തുതയാണ്. അക്കാദമികവും ബഹുജനവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടതുമായ വ്യത്യസ്ത ഇടപെടലുകൾ ഈ മേഖലയിൽ നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, വൈജ്ഞാനികമായി നടക്കുന്ന അന്വേഷണങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്ന കാര്യമാണിത്. ഏറ്റവും അടുത്ത കാലത്ത്പുറത്തുവന്ന 'നമ്മുടെ അനുഷ്ഠാനകലകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ പി.വി. കൃഷ്ണൻനായരുടെ ഒരു നിരീക്ഷണം ഈ രീതി പിന്തുടരുന്നതിന് ഉദാഹരണമായി എടുക്കാം. പഴയമനസ്സോടെ, അനുഭവജ്ഞാനത്തോടെ, പല അറിവുകളും ശേഖരിച്ച് പുസ്തകം എഴുതിയ കരാട്ട് പ്രഭാകരനെ അഭിനന്ദിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം[1] ഇത് മലയാളത്തിൽ മാത്രമല്ല; നാടോടിവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ തുടക്കം മുതൽ അന്തർദേശീയമായി നിലനിൽക്കുന്ന വ്യവഹാരരീതിയാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ആധുനികകാലത്ത് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മറ്റു വിജ്ഞാനശാഖകൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്ന ആധികാരികതയും ശാസ്ത്രീയതയും വളരെ വൈകിയാണ് ഫോക്‌ലോർ പഠനങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചതെന്നും കാണാം. നരവംശശാസ്ത്രം, സാമൂഹികശാസ്ത്രം, തുടങ്ങിയവയിൽ നിന്ന് വേറിട്ട അസ്തിത്വം ഇതിന് ലഭിച്ചത് പരമ്പരാഗതമായ നിർവചനത്തെ കൈയൊഴിഞ്ഞതിനു ശേഷമാണ്. പഴങ്കഥകളും പഴഞ്ചൊല്ലുകളും വിട്ടു

1.നമ്മുടെ അനുഷ്ഠാനകലകൾ, കരാട്ട് പ്രഭാകരൻ, 2014

ജനകീയമായ എന്തിനെയും ഫോക്‌ലോറിന്റെ പരിധിയിൽ കാണുന്ന രീതി വലിയൊരളവോളം ഈ ജ്ഞാനശാഖയെ സ്വീകാര്യമാക്കി.

പക്ഷേ, വംശീയവും ജാതീയവുമായ വിനിമയങ്ങൾ ഫോക്‌ലോറിന് ഒഴിവാക്കാൻ പറ്റാത്തതിനാൽ, സാമൂഹികഘടനയിൽ ഇവ രൂപപ്പെടുത്തിയ ധാരണകളും മുൻവിധികളും ഈ വിഷയത്തെയും ഗാഢമായി സ്വാധീനിച്ചു. ആധുനികതയ്ക്ക് അപരമായി നിൽക്കുന്ന, മറ്റൊരു വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ വിരുദ്ധമായി നിൽക്കുന്ന, ഒന്നായി ഫോക്‌ലോറും അതിൽ ഇടപെടുന്നവരും മാറി. ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ സഹജവും അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടതുമായ നിശ്ചലതയും സമ്മതവും ഫോക്ക്ജീവിതത്തെയും കലകളെയും ആധുനീകരണ പ്രക്രിയകളിൽ നിന്നും ഒഴിവാകാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച ഘടകങ്ങളാണ്. ഇതിന് വിരുദ്ധമായ ചലനങ്ങളെ തനിമയുടെപേരിൽ മാത്രമല്ല, വിപണിയുടെ പേരിലും അകറ്റിനിർത്തുന്ന രീതി ഇന്നും സജീവമാണ്. നമ്മുടെ അനുഷ്ഠാനകലകൾ സ്ഥലപരമായി സവിശേഷമായി ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടത് വിശ്വാസവും ആരാധനകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നും കാണാം. ഇവയെ ഘടനാപരമായി പുനക്രമീകരിക്കാൻ കഴിയാത്തിടത്തോളം കാലം നിശ്ചിതമായ സാമൂഹിക ഭാവനകളെ പുനഃസൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒന്നായി നാടോടികലകളും നാടോടിവിജ്ഞാനവും മാറും എന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമുണ്ടാവില്ല.അവതരണകലയുടെ ആഖ്യാനപ്രദേശം ഇന്നും വലിയ മാറ്റങ്ങൾ ഒന്നും കൂടാതെ നിലനിൽക്കുന്നു എന്ന് പൊതുവേ പറയാമെങ്കിലും, ആന്തരികവും അനിവാര്യവുമായ പരിണാമങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. കാണികളുടെ ബാഹുല്യം, സാങ്കേതികവും ആധുനികവുമായ മാദ്ധ്യമങ്ങളുടെ ഉപയോഗം, അവതരണത്തിലെ സമയക്രമീകരണം തുടങ്ങി വിവിധങ്ങളായ കാരണങ്ങൾ ആണ് ഈ മാറ്റത്തിനുപിന്നിലെന്നു കാണാം.പഴയ മട്ടിൽ ധ്യാനാത്മകമല്ല ബഹു സ്വരമാണ് ഇന്ന് പെരുങ്കളിയാട്ടം പോലുള്ള കലകളുടെ അവതരണമെന്ന് ഇ. പി. രാജഗോപാലൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്[2]. ആധുനികാനന്തര കേരളീയസമൂഹത്തിന്റെ ഘടനാപരമായ പുനർവിന്യാസങ്ങൾ തീർച്ചയായും കലകളിൽ സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മുടെ പുതുകാലപഠനങ്ങൾ ഇവയെ എത്രമാത്രം പരിഗണിക്കുന്നുണ്ട് എന്നത് വിമർശനാത്മകമായി പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

---

2. നാട്ടറിവും വിമോചനവും, ഇ. പി. രാജഗോപാലൻ, പുറം.27

കല : സ്ഥലവും കാലവും

'കലാസൃഷ്ടിയുടെ ഉറവിടം' എന്ന പ്രഖ്യാതപ്രബന്ധത്തിൽ മാർടിൻ ഹയ്ഡഗർ, പ്രദർശന ശാലയിലേക്ക് മാറ്റപ്പെടുന്നതോടെ ഒരു കലാസൃഷ്ടിക്ക് അവയുടെ സ്വന്തം ലോകം നഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്ന് നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കലയെ മറ്റു സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് വേർപെടുത്തി കണ്ടാൽ അത് കലാസൃഷ്ടി തന്നെയോ എന്നും അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിലും സംശയമുണ്ടാകും. ഈ വൈരുദ്ധ്യം കലാചിന്തകളെ എക്കാലത്തും, വിശേഷിച്ചും ഉത്തരാധുനികകാലത്തും പിന്തുടരുന്ന സമസ്യയാണ്. സ്വന്തം സത്തയിൽ നിന്നുള്ള കലയുടെ ഈ മാറ്റം, ചരിത്രപരവും മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ വികാസവും കൂടിചേർന്നുള്ള വിനിമയങ്ങളുടെ ഭാഗംകൂടിയാണ്. സ്ഥലവും കാലവും നിശ്ചലമല്ലാത്ത കാലത്തോളം അതു തുടരുകയും പുതിയ അർത്ഥങ്ങൾ ഉത്പാദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. യഥാർത്ഥത്തിൽ അവതരണ കലകൾ അരങ്ങേറുന്ന സ്ഥലത്തിന് അവ വിനിമയം ചെയ്യുന്ന അർത്ഥത്തിലും മൂല്യങ്ങളിലും പ്രധാനപ്പെട്ട പങ്കുണ്ടെന്നാണിത് കാണിക്കുന്നത്. സ്ഥലകാല വിമുക്തമായ സത്തയോ വിന്യാസമോ കലകൾക്കില്ലെങ്കിൽ പിന്നീട്, പ്രശ്നവൽക്കരണം നേരിടുന്നത് ഈ ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾ തന്നെയായിരിക്കും. വിവിധ തരത്തിലുള്ള അധികാരങ്ങളാൽ ബന്ധിതവും സൂക്ഷ്മവും സ്ഥൂലവുമായ നിർണ്ണയങ്ങൾ സ്വാധീനിക്കുന്നതുമായ മണ്ഡലമാണിത്. വരേണ്യവും സ്വകാര്യവുമായ ഇടങ്ങളിൽ അരങ്ങേറുന്ന കലകളും തുറന്നതും ബഹുജനവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടതുമായ വേദികളിൽ അരങ്ങേറുന്നവയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം, ശൈലികളിൽ മാത്രമല്ലെന്ന് ഏതൊരാൾക്കും അറിയാം. ഇവിടെ തുറവി സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും അടഞ്ഞ ഘടന അധികാരബന്ധിതമായ നിയന്ത്രണത്തെയും ആണ് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിലാവട്ടെ ഇത് ജാതിബദ്ധവും ലിംഗകേന്ദ്രിതവും ആയ വ്യവഹാരങ്ങളായി മാത്രം പരിമിതപ്പെടുന്നു. ക്ലാസ്സിക് - ഫോക്ക് വിഭജനങ്ങളും ഇപ്പറഞ്ഞ സാമൂഹികവും സ്ഥലപരവും ആയ സവിശേഷതകൾ കൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണെന്നതും പുതിയ കാര്യമല്ല.

നിയതവും ഘടനാപരവുമായ സ്ഥലസങ്കല്പങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇക്കാലത്തെത്തുമ്പോൾ പ്രതീതി ലോകത്തിന്റെ അനിയതമായ സ്ഥലബോധത്തിലേക്ക് സാങ്കേതികവിദ്യ മനുഷ്യരെ കൊണ്ടു പോകുന്നു. കൂടാതെ ലോകത്താകമാനം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിയമവിധേയവും അല്ലാത്തതുമായ കുടിയേറ്റങ്ങളും അഭയാർഥിപ്രവാഹങ്ങളും അതിർത്തികൾ തന്നെ മാറ്റിവരക്കുകയും പഴയ ലോകബോധത്തെ

പുനർനിർവ്വചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കലാവതരണം ശിക്ഷിതമോ നിശ്ചിത നിയമങ്ങൾക്കു വിധേയമോ ആവാതെ മറ്റു ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു ള്ള ഉപാധിയായി മാറുന്നതും കാണാം. സമീപകാലത്ത് ജപ്പാൻ സന്ദ ർശിച്ച ഇന്ത്യൻ പ്രധാനമന്ത്രി അവിടുത്തെ പാരമ്പര്യ വാദ്യോപകരണ ങ്ങൾ വായിക്കുകയും വ്യാവസായികവും നയതന്ത്രപരവുമായ പുതിയ കരാറുകൾ ഉറപ്പിച്ച് ഇരു രാജ്യങ്ങൾക്കിടയിലെ ബന്ധം ശക്തിപ്പെടു ത്തിയതും മാദ്ധ്യമങ്ങളിലൂടെ നമ്മൾ കണ്ടു. കലയ്ക്കും അതിന്റെ അവതര ണത്തിനും മുൻപില്ലാത്ത വിധത്തിലുള്ള അർത്ഥവും ലക്ഷ്യവും ഉണ്ടെ ന്നാണിത് കാണിക്കുന്നത്. വിദേശ അതിഥികൾക്ക് മുമ്പിൽ നമ്മുടെ പാരമ്പര്യകലകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതും ലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരവേദികളിൽ സ്വന്തം കലാരൂപങ്ങൾ വിവിധ രാജ്യങ്ങൾ പ്രദർശി പ്പിക്കുന്നതും കലയുടെ നിയതമായ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ നിന്നു മാറിനിന്നു കൊണ്ടാണ്.ഈ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം തുറന്നതും ബഹുജനവൽക്കരിക്ക പ്പെട്ടതുമാണ് എന്നതത്രേ ശ്രദ്ധേയം.

നാഗരികവും പരിഷ്കൃതവുമായ ഇടങ്ങളിലേക്കുള്ള മാറ്റം, കീഴാള സമൂഹങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിമോചനാത്മകം കൂടിയായി രുന്നു. വയലുകളിൽ നിന്ന് സ്കൂളുകളിലേക്കും തൊഴിൽശാലകളിലേ ക്കും ഉള്ള പരിവർത്തനം ചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയ പിളർപ്പ് എത്ര അഗാധമാണ്? യഥാർത്ഥത്തിൽ ബഹുജനസംസ്കാരത്തിന്റെ വികാസം തുറന്ന മാർക്കറ്റുകളും കളിസ്ഥലങ്ങളും ഒക്കെ ചേർന്ന ഇടങ്ങളിൽ നിന്നായിരുന്നുവെന്ന് ആന്ദ്രിയ ഹ്യൂസെനെപോലുള്ള സാംസ്കാരികവി മർശകൻ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്[3]. ഗ്രാമങ്ങളെ ഗാന്ധി എത്ര മഹത്വവല്ക്കരി ച്ചാലും അത് ഇടുങ്ങിയതും ചലനാത്മകത ഇല്ലാത്തതുമായ ജാതികളുടെ കൂടാരമാണെന്ന് അംബേദ്കർ പറഞ്ഞതിന്റെയും കാരണമിതാണ്. ഫോക്ക്ജീവിതം ഗ്രാമീണമാണെന്നും അത് സാംസ്കാരിക സ്വത്വത്തി ന്റെ നിശ്ചലതകളിൽ ഉറച്ചുപോയതാണെന്നും ഉള്ള പൂർവ്വധാരണകൾ നമ്മുടെ അക്കാദമിക് പണ്ഡിതർ ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കുന്നത് ചുറ്റുപാടുമു ള്ള മാറ്റങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്നതിന് തുല്യമാണ്. തീർച്ചയായും ചലനര ഹിതമായ സമുദായങ്ങളെ ഭാവനചെയ്തു കൊണ്ടാണ് ഈ പോക്കെന്നും നിസ്സംശയം പറയാം. കൽപിതവും വരേണ്യവുമായ ആശയാവലിക ളിൽ നിന്നു മാറി സാംസ്കാരികവും അക്കാദമികവുമായ ഫോക്ക്പഠന ങ്ങൾ പുതിയതുറസ്സുകളിലേക്ക് പ്രവേശിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

3. കൾച്ചറൽ സ്റ്റഡീസ്, സിമോൺ ദുറിങ്ങ് (എഡി.) പുറം. 194

നാട്ടും നഗരവും : മാറുന്ന സമീപനങ്ങൾ

പരിഷ്കൃതിക്ക് ഏതിൽ നിൽക്കുന്ന ഒന്നായി ഗ്രാമങ്ങളെ സങ്കൽപിക്കുകയും, നൈസർഗികവും കളങ്കമില്ലാത്തതുമായ ജീവിതങ്ങളുടെ ആഘോഷവേദിയായി അവയെ നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന രീതിയാണ് നമ്മുടെ സാഹിത്യവും ഒട്ടമിക്ക കലകളും പിന്തുടർന്നിരുന്നത്. നാടോടിസ്വത്വങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായും ജീവിതപശ്ചാത്തലമാക്കുന്നതും ഈ ഗ്രാമങ്ങളെതന്നെ. ഇവിടെയാണ് കെ. പാന്ഥർ 'കേരളത്തിലെ ആഫ്രിക്ക'യിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന നിഷ്കളങ്കരും നിർദ്ദോഷികളും വരേണ്യ കൈയേറ്റക്കാരുടെ ഇരകളുമായ ആദിവാസി എന്ന സ്വത്വം ഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്നതും അതിനെ ആധുനിക സമൂഹം എതിർപ്പുകൾ ഇല്ലാതെ സ്വീകരിച്ചതും. വള്ളിയകാവിലോ ചില ഊരുക്കൂട്ടങ്ങളിലോ അതുമല്ലെങ്കിൽ വ്യവസ്ഥാപിത പാർട്ടികളുടെ സമ്മേളനങ്ങളിലോ മാത്രം നാമമാത്രമായ സാന്നിദ്ധ്യമായി ആദിവാസികലകളും അവരുടെ ശബ്ദങ്ങളും മാറി. 'നാട്ടുഗദ്ദിക' പോലുള്ള നാടകങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ തെരുവുകളെയും പിന്നീട് പാഠപുസ്തകങ്ങളെയും അലങ്കരിച്ചു. ഒട്ടേറെ ഗവേഷണ പ്രബന്ധങ്ങൾ ആദിവാസികളുടെ കലകളെക്കുറിച്ചും സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചും ഉണ്ടായി.ഇവയിൽ മിക്കതും സാമൂഹികശാസ്ത്രത്തിന്റെയോ നാടോടിവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെയോ സൈദ്ധാന്തിക പരികൽപനകൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയവ ആയിരുന്നു. പഠനവിഷയം എന്ന നിലയ്ക്കും സാംസ്കാരിക സൂചകം എന്ന തരത്തിലും ആധുനികസമൂഹത്തിനാൽ അടയാളപ്പെട്ട ആദിവാസികളെക്കുറിച്ച് ഇവ ഉത്പാദിപ്പിച്ച മൂല്യബോധം എന്തായിരുന്നു എന്നാലോചിക്കുക. ഈയടുത്ത കാലത്ത്, മോഹൻലാൽ അവതരിപ്പിച്ച കഥാപാത്രം 'അട്ടപ്പാടികൾ ലുലുമാളിൽ കയറിയ പോലെ' എന്ന ഡയലോഗ് പറഞ്ഞപ്പോൾ കേവലം ജനപ്രിയ സിനിമയുടെ വ്യവഹാരമായി മാത്രം അവയെ കണ്ടാൽപോരെ എന്ന തരത്തിലാണ് സോഷ്യൽ മീഡിയാകളിൽ ചർച്ചകൾ ഉണ്ടായത്. ഇവിടെയും ആദിവാസിസ്വത്വത്തെ വനം എന്ന പവിത്രവും സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതുമായ സ്ഥലവുമായി മാത്രം ചേർത്ത്കാണാനുള്ള ന്യൂ ജനറേഷൻ ബോധമാണ് വെളിപ്പെടുന്നത്. അരനിമിഷം കറന്റ് നിന്നാൽ, ഒരു മിനിട്ട് ട്രാഫിക് ബ്ലോക്കിൽ പെട്ടാൽ ജീവിതം അപ്പാടെ തുലഞ്ഞു എന്നു വിചാരിക്കുന്ന മലയാളി മദ്ധ്യവർഗ പൊതുബോധമാണ് ആദിവാസികൾ പ്രകൃതിയുടെ സംരക്ഷകരാവുക എന്ന കാല്പനികവും മനോഹരവുമായ ചിന്തകളിൽ അഭിരമിക്കുന്നത് എന്ന വൈരുദ്ധ്യം നിലനിൽക്കുന്നു. സമുദായങ്ങളെയും അവയുടെ സാസ്കാ

രികസ്വത്വത്തെയും സംബന്ധിച്ച വരേണ്യൻ പുലർത്തുന്ന സ്ഥലബോധത്തിന്റെ നിശ്ചലതയാണ് ഇത്തരം ഉദാഹരണങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. ഫോക്‌ലോർ പഠനങ്ങൾ ഈ ചലനരാഹിത്യത്തെ ഒന്നുകൂടി ഉറപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും പറയാം.

സാംസ്കാരിക സൂചകങ്ങൾ എന്ന നിലയ്ക്കും സമുദായത്തിന്റെ ചലനാത്മകതയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന തരത്തിലും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ട ചില ദൃശ്യങ്ങൾ ആദിവാസികൾ തിരുവനന്തപുരത്ത് നടത്തുന്ന നില്പുസമരത്തിൽ കാണാം. വയനാട്ടിലെ പനവല്ലിയിൽ നിന്ന് കേരളത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കുള്ള ആദിവാസികളുടെയും സി.കെ. ജാനുവിന്റെയും മാറ്റം കേരളത്തിലെ പ്രക്ഷോഭചരിത്രങ്ങളിലെ സമാനതകൾ ഇല്ലാത്ത ഏടാണ്. 'നിഷ്കളങ്കരായ, ഫോക്കുകൾ' ആധുനിക സമൂഹത്തിലേക്കും സ്ഥലത്തേക്കും പ്രവേശിച്ച സന്ദർഭം കൂടിയായിരുന്നു 2002 മുതൽ തിരുവനന്തപുരത്തു നടന്ന വ്യത്യസ്ത സമരങ്ങൾ. നഗരം ആദിവാസികൾക്ക് അന്യമാണെങ്കിലും, ജീവിതത്തിന്റെ അനിവാര്യതകൾ, ആധുനിക ജനാധിപത്യസമൂഹത്തിന്റെ നീതികേടുകൾ ഒക്കെയാണ് ആദിവാസികളെ ഈ നഗരഭൂപടത്തിൽ സ്ഥാനപ്പെടുത്തിയത്. താല്ക്കാലികമാണെങ്കിലും സ്വത്വവൈവിദ്ധ്യങ്ങളുടെ പ്രകാശനവേദിയായി, കലകളുടെയും പാട്ടുകളുടെയും ആവിഷ്കാര മണ്ഡലമായി, അതിനുമപ്പുറം ബഹുജനവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട പ്രക്ഷോഭ അരങ്ങായി ആദിവാസികളുടെ നില്പുസമരം മാറിയിരിക്കുന്നു. ഈ വേദിയിൽ പാട്ടുപാടുന്നവരും ആടുന്നവരും ചെണ്ടകൊട്ടുന്നവരും ഒക്കെയുണ്ട്. കലാപാരമ്പര്യമോ നിശ്ചിതമായ മെയ്‌വഴക്കമോ അനുഷ്ഠാനപരമായ കാർക്കശ്യമോ ഒന്നുമല്ല മറിച്ച്; നാഗരികവും ബഹുസ്വരവുമായ തുറസ്സിലേക്ക് സ്വന്തം അവതരണങ്ങളെ മാറ്റുന്ന ആധുനികീകരണമാണ് ആദിവാസികളിൽ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു കാണാം. ആദിവാസി അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ കാണുന്ന വേഷങ്ങളല്ല നാഗരികതയുമായി നേരിട്ടു സംവദിക്കുന്ന ശരീരഭാഷയും അപരത്വത്തെ കുടഞ്ഞെറിയുന്ന വിനിമയബോധവുമാണ് നാം അവിടെ കാണുന്നത്. അധീശസങ്കല്പങ്ങൾക്കു പുറത്തു നടക്കുന്ന ഇത്തരം മാറ്റങ്ങൾ ഔദ്യോഗിക മാദ്ധ്യമങ്ങളിലോ സാംസ്കാരിക വിശകലനങ്ങളിലോ സാന്നിദ്ധ്യമാവാറില്ല. 'ലോകത്തിലെ പല ആദിവാസി സമൂഹങ്ങളും വംശനാശത്തിന് ഇരയായത് അധീശത്വഭൂപടങ്ങളാൽ സ്വത്വം മറയ്ക്കപ്പെടുകയോ പ്രതിനിധാനഹിംസക്ക് വിധേയമാവുകയോ ചെയ്തതിലൂടെയാണ്. ഈ വിധിയിൽ നിന്നും കുതറിമാറാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പ്രാന്തവൽകൃതസമൂഹങ്ങൾ അധികാരഭാഷണ

വ്യവസ്ഥക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാനാവാത്ത ചെറുലോകങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് അതിജീവന തന്ത്രങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന നിരീക്ഷണം[4] ഇതിനോട് ചേർത്തു വായിക്കാം.

ഇത്തരം കാഴ്ചകൾ പുതുമയല്ലെന്നും പലസന്ദർഭങ്ങളിലും കേരളീയസമൂഹം, അവതരണത്തിന്റെ വിവിധരൂപങ്ങളെ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും വേണമെങ്കിൽ വാദിക്കാം. പൊതുവേദിയിൽ ചുവടുവെച്ച മുന്മന്ത്രി പി. കെ. ശ്രീമതിടീച്ചറും, ചൂലുകളുമായി സെക്രട്ടേറിയെറ്റ് വളഞ്ഞ സ്ത്രീവിമോചനപ്രവർത്തകരും, മറഡോണക്കൊപ്പം ചുവടുവെച്ച രഞ്ജിനി ഹരിദാസും ഒക്കെ പെട്ടെന്ന് ഓർമ്മയിലേക്ക് വരും. പൊതുബോധത്തിൽ ശക്തമായ ആണാധിപത്യവും, വേദികളെക്കുറിച്ച് നിലനില്ക്കുന്ന പാരമ്പര്യധാരണകളും ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ചെറുതായിട്ട് ഉലയുന്നതും കാണാം. എന്നാൽ ആദിവാസികളുടെ അവതരണങ്ങളും ഇവയും തമ്മിലുള്ള മൗലികമായ വ്യത്യാസം, ഇപ്പറഞ്ഞവർക്കൊന്നും സ്ഥലപരമായ മുൻവിധികളും നിയന്ത്രണങ്ങളും ഇല്ലെന്നു തന്നെയാണ്. ജാതിബദ്ധവും ലിംഗപരവുമായ അതിരുകളെ ഭേദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ സാമൂഹികഗണത്തിലും സാംസ്കാരിക ബോദ്ധ്യങ്ങളിലും കേരളത്തിലെ കീഴാളരും ദളിതരും പിന്നാക്കരും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നതിന്റെ തെളിവാണ് എ. എസ്. അജിത്കുമാർ സംവിധാനം ചെയ്ത 'ത്രീഡിസ്റ്റീരിയോ കാസ്റ്റ്' എന്ന ഡോക്യുമെന്ററി. കലാമണ്ഡലത്തിൽ ചെണ്ട പഠിക്കാനെത്തി ജാതിയുടെ പേരിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അല്ലെങ്കിലും ഒഴിവാക്കപ്പെട്ട നിതീഷും, അശുദ്ധിയുണ്ടാകുമെന്ന കാരണത്താൽ തൃശ്ശൂർപൂരത്തിൽ മേളം വായിക്കാൻ ഇന്നുവരെ കഴിയാത്ത പൂക്കോട് ചന്ദ്രനും, നാടൻപാട്ടുകാരി പ്രസീത ചാലക്കുടിയുടെ ആധുനികാവതരണത്തെകുറിച്ചുള്ള പൊതുവിമർശനവും എല്ലാം ഈ ഡോക്യുമെന്ററി ചർച്ചചെയ്യുന്നു. കലയുടെ സ്ഥലപരമായ നിർണ്ണയങ്ങൾ മാറാതിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം അധീശത്വവും വിവേചനങ്ങളും തുടരുമെന്നാണ് ഇവരുടെ അനുഭവങ്ങൾ പറയുന്നത്.

നവമാദ്ധ്യമങ്ങൾ: ഇമേജും യാഥാർത്ഥ്യവും

ഏറെ വൈരുദ്ധ്യം തോന്നാവുന്ന ഒന്നാണ് നവമാദ്ധ്യമങ്ങളും നാടോടിവിജ്ഞാനീയവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം. ജനാധിപത്യപരമായ സംവാദങ്ങളുടെ ഭാവി നവമാദ്ധ്യമങ്ങളിൽ നിന്ന് വേറിട്ട് ആലോചിക്കാനാവാത്ത വിധം ലോകം മാറിയിരിക്കുന്നു എന്ന് വിചാരിക്കുന്നവർ

4. മറ്റൊരു ജീവിതം സാദ്ധ്യമാണ്, കെ.കെ. ബാബുരാജ്, പുറം. 13

ഏറെയുണ്ട്. എന്നാൽ നിശ്ചിത വ്യക്തികളും അവരുടെആശയ പങ്കാളികളും ഒന്നിക്കുന്ന മിത്തിക്കൽ ആയ ലോകത്തിന്റെ പരിമിതികൾ വെബ്ലോകത്തിന് ഉണ്ടെന്നു വിലയിരുത്തുന്നവരും ഉണ്ട്. തീർച്ചയായും,ഇത് ഗൗരവമായ ചർച്ച അർഹിക്കുന്ന വിഷയം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഘടനാപരം മാത്രമല്ല, സാമൂഹികമായ ഉള്ളടക്കം കൂടി ഈ മാറ്റങ്ങൾക്കു പിന്നിലുണ്ടെന്നു കാണാം. കലകളെ സംബന്ധിച്ചാകട്ടെ, ലോകവ്യാപകമായ സ്വീകാര്യത കിട്ടുന്നതിൽ മാദ്ധ്യമപരമായ മാറ്റം പ്രധാന പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. കൂടിയാട്ടവും തെയ്യവും അന്തർദ്ദേശീയ ചാനലുകളിലൂടെ നേടിയ പ്രസക്തിയും അംഗീകാരവും ഓർക്കാവുന്നതാണ്.

വ്യവസ്ഥാപിത മാദ്ധ്യമങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുന്ന വിഷയങ്ങളും ദൃശ്യങ്ങളും വാർത്തകളും എല്ലാം ഫേസ്ബുക്ക്, വെബ്പോർട്ടലുകൾ, യൂട്യൂബ് പോലുള്ള നവമാദ്ധ്യമങ്ങളിൽ ആണ് ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. സൈബർ ആക്ടിവിസം മലയാളിയുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തിന് ഒഴിവാക്കാൻ പറ്റാത്ത ഒന്നായും മാറിയിട്ടുണ്ട്. ഉത്തരകാലം, അഴിമുഖം, ദൂൾന്യൂസ്, ദില്ലിപോസ്റ്റ് തുടങ്ങിയ വെബ് പോർട്ടലുകൾ മുഖ്യധാര മാദ്ധ്യമങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുന്ന ഇടങ്ങളിലെക്കും സമൂഹങ്ങളിലേക്കും കണ്ണും കാതും തുറന്നു വെച്ച ഇടപെടലുകൾ നടത്തുകയും ഫേസ്ബുക്ക് പോലുള്ള നവമാദ്ധ്യമ കൂട്ടായ്മകൾ സംവാദങ്ങളുടെ പുതിയ സാദ്ധ്യതകൾ തുറക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വ്യത്യസ്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇവയെ സംബന്ധിച്ച് നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും കേരളത്തിൽ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പുതിയ അഭിപ്രായരൂപീകരണ മണ്ഡലങ്ങളായി ഇവ മാറിയിട്ടുണ്ട് എന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമില്ല. ആധുനീകരണ പ്രക്രിയകളുടെ മറ്റൊരു രൂപമായും നവസാമൂഹികതയുടെ പുതിയ വേദിയായും ഇവയെ കാണാം. അവതരണ കലകളുടെയും പ്രക്ഷോഭങ്ങളുടെയും സാദ്ധ്യതകൾ പുതുമാദ്ധ്യമങ്ങളിലൂടെയാണ് മിക്കപ്പോഴും ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്നത്. ആട്ടവും പാട്ടും ബഹുസ്വരമായ സ്ഥലത്തേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നത് കലകളെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പങ്ങളെ പുനർനിർവ്വചിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു.

സാറാ ജോസഫ്, കെ. അജിത, ലീന മണിമേഖല തുടങ്ങിയ എഴുത്തുകാരും ആക്ടിവിസ്റ്റുകളും ചെണ്ടയിൽ താളമിടുന്ന ദൃശ്യം, ആദിവാസി സമരത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യുമ്പോൾ, നാഗരികമായ അവതരണത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തമാനങ്ങൾ പരിഗണിക്കേണ്ടി വരും. ഇത് യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽനിന്നു അകന്നുനിൽക്കുന്ന വെറുമൊരു ഇമേജു മാത്ര

മാണെന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തന്നെ വ്യക്തമാണ്. 'നാഗരികരും' 'പരിഷ്കൃതരു'മായ ഇവർക്ക് ആദിവാസികളോട് സംവദിക്കുവാൻ അവരിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലേണ്ടതുണ്ട്. അപരത്വത്തോടുള്ള ഈ കൈകോർക്കൽ ഇന്ന് പലവിധത്തിൽ കാണാം. ആദിവാസി ഊരുകളിൽ തൊപ്പിവച്ചും ദളിത് കോളനികളിൽ പാളത്തൊപ്പി അണിഞ്ഞും നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കൾ നടത്തുന്ന പദയാത്രകൾ ഇതിന്റെ മറ്റൊരു പകർപ്പാണ്. ഈയടുത്ത കാലത്ത് കണ്ട ഏറ്റവും വലിയ പകർന്നാട്ടമായിരുന്ന പച്ചിലകളാൽ തുന്നിയ പാവാടകൾ ഉടുത്ത് ഹൈറേഞ്ച് സംരക്ഷണ സമിതി തിരുവനന്തപുരത്തു നടത്തിയ പ്രകടനം. എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതുപോലെ സുറിയാനി ക്രൈസ്തവർക്ക് പ്രാമുഖ്യമുള്ള ഈ സംഘടന തദ്ദേശീയത എന്ന സ്വത്വത്തെ ഉറപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് ഈ വേഷം കെട്ടിയതെന്ന് വ്യക്തമാണ്. വംശീയവും പ്രാകൃതവുമായ പ്രതീകാത്മക ഹിംസയാണ് ഇത്തരം അവതരണങ്ങളിൽ വെളിപ്പെടുന്നത്. വഴിനടക്കാനും വസ്ത്രംധരിക്കാനും പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ നടത്തേണ്ടിവന്ന കേരളത്തിൽ ഇവ നൽകുന്ന ചിഹ്നപരമായ സൂചന നാടോടിസ്വത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉത്തരാധുനിക പഠിതാക്കൾക്ക് അന്വേഷിക്കാവുന്നതാണ്.

മാദ്ധ്യമവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടതും, ഏറെ സങ്കീർണ്ണവുമായ ഇക്കാലത്ത് അവതരണങ്ങൾ ജനപ്രിയമായ നിരവധി മാനങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പഴയ അർത്ഥസങ്കല്പങ്ങളെ പുതുക്കുന്നതാണ് നാം കാണുന്നത്. ആധുനികത, ഫോക്‌ലോർ എന്ന പേരിൽ പാട്ടുകളെ നാടൻ പാട്ടുകളാക്കിയും ചൊല്ലുകളെ പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ ആക്കിയും പൊതുജനങ്ങളുടെ ഭാവനാവ്യാപാരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തെ നാട്ടുവഴക്കമെന്ന സംവരണമണ്ഡലത്തിൽ ഒതുക്കിയതായി വിമർശനം ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്[5]. ഇന്നാവട്ടെ, നാഗരികസമൂഹം പല ലക്ഷ്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി ബഹുജനമാദ്ധ്യമങ്ങളിലൂടെയും നവമാദ്ധ്യമങ്ങൾ വഴിയും അവതരണങ്ങളെ തന്നെ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഫോക്‌ലോർ പഠനങ്ങൾ പലവിധത്തിൽ സജ്ജമാണെങ്കിലും വൈവിദ്ധ്യങ്ങളിലേക്ക് കടക്കുന്നില്ല. പ്ലാന്റ് ലോർ, അപ്ലൈഡ് ഫോക്‌ലോർ, ഫോക്ക് സൈക്കോളജി, ഫോക്ക് ഇക്കണോമിക്സ് തുടങ്ങി വിവിധ സാദ്ധ്യതകളെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോഴും മലയാളത്തിൽ പഴയകുറ്റിയിൽതന്നെ കറങ്ങുന്ന അവസ്ഥയാണ് ഫോക്‌ലോർ പഠനങ്ങൾക്ക് ഉള്ളത്. ഈ രംഗത്തുണ്ടാവേണ്ട സമഗ്രമായ മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ച് ബ്ലെയ്സ് ജോണി എഴുതിയ കുറിപ്പ് വളരെ ശ്ര

5. ശ്രദ്ധ, കെ. എം. നരേന്ദ്രൻ, പുറം. 30

ദ്ധേയമാണ്. 'നാളെയുടെ ഫോക്‌ലോർ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന അറിവുകൾ സമൂഹത്തെ നിയന്ത്രിച്ച് തുടങ്ങുന്ന കാഴ്ചപ്പാടുകൾ നമുക്ക് ഇന്ന് കാണാവുന്നതാണ്. ഇത്തരം വിവിധ വശങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ബൃഹത്ശാഖയായി വേണം ഫോക്‌ലോറുകൾ തുടരുവാൻ. പഴമയുടെ പോഞ്ഞാറിനെ പുനഃസൃഷ്ടിക്കുക എന്നതല്ല ഫോക്‌ലോറിന്റെ കർത്തവ്യം. കാലികമായ അറിവുകളെ തിരയാനും അന്തർ വൈജ്ഞാനികമായി വിശകലനം ചെയ്യാനും ഫോക്ക് പഠനങ്ങൾക്കാവണം.' തീർച്ചയായും, മാറ്റങ്ങൾ എല്ലാ രംഗത്തും പ്രകടമാകുമ്പോൾ അതിനെതിരെ നിൽക്കുക സാമ്പ്രദായിക സംവേദനങ്ങളുടെ പരിമിതി തന്നെയാണ്. അത് തിരിച്ചറിയുക ചലനാത്മകതയുള്ള അക്കാദമിക് സമൂഹത്തിന്റെ പരമമായ ഉത്തരവാദിത്വം ആണെന്നുള്ളതാണ് പ്രധാനം.

ചുരുക്കത്തിൽ, കലകളുടെ അവതരണസ്ഥലം കാലാനുസൃതമായി മാറുകയും അത് പുതിയ അർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അധികാരത്താൽ നിർണ്ണയിക്കുന്ന സ്ഥലം അവതരണലക്ഷ്യത്തെ വിവിധ തരത്തിൽ സ്വാധീനിക്കുന്നതിന്റെ ദൃശ്യങ്ങൾ നിരവധിയാണ്. കേരളത്തിൽ ആദിവാസികളുടെ വ്യത്യസ്ത പ്രക്ഷോഭങ്ങളിൽ നടത്തുന്ന കലകളുടെയും പാട്ടുകളുടെയും അവതരണങ്ങൾ പുതിയൊരു സ്ഥലബോധവും ആധുനീകരണവും സാദ്ധ്യമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇവയാകട്ടെ, മുഖ്യധാര മാദ്ധ്യമങ്ങൾ അവഗണിക്കുകയും നവമാദ്ധ്യമങ്ങൾ ബഹുജനങ്ങളിൽ എത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ നാഗരികരും പരിഷ്കൃതരും ആയ സിവിൽ സമൂഹം ആദിവാസികളോട് ഐക്യം പുലർത്താൻ ചുവടുകൾ വെക്കുമ്പോൾ ആധുനീകരണത്തിൽ നിന്ന് പിന്നോട്ട് പോവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.സ്വാഭാവികമായ അവതരണങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായി കൃത്രിമവും വികൃതവുമായ ഇമേജുകൾ ആയി ഇവ മാറുന്നു.കൂടാതെ, നമ്മുടെ ഫോക്‌ലോർ പഠനങ്ങൾ വംശീയവും ലിംഗപരവുമായ അധികാരങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി വിശകലനം ചെയ്യാൻ തയ്യാറായിട്ടില്ല.പഴമയിലും വരേണ്യഭാവനയിലും മാറ്റങ്ങളോട് വിമുഖത പുലർത്തുന്ന ഒന്നായി നിലയുറപ്പിക്കുന്ന രീതിയാണ് ഇന്നും ഫോക്‌ലോർ പഠനങ്ങൾക്കുള്ളതെന്നു പറയാം.

കുറിപ്പുകൾ :

1.നമ്മുടെ അനുഷ്ഠാനകലകൾ, കരാട്ട് പ്രഭാകരൻ, 2014

2.നാട്ടറിവും വിമോചനവും, ഇ. പി. രാജഗോപാലൻ, പുറം.27

3.കൾച്ചറൽ സ്റ്റഡീസ്, സിമോൺ ദുറിങ്ങ് (എഡി.) പുറം. 194
4.മറ്റൊരു ജീവിതം സാദ്ധ്യമാണ്, കെ.കെ. ബാബുരാജ്, പുറം. 13
5.ശ്രദ്ധ, കെ. എം. നരേന്ദ്രൻ, പുറം. 30
6.ഫോക്‌ലോർ പഠനം ഇങ്ങനെ മതിയോ ?
ബ്ലൈസ് ജോണി, പച്ചക്കുതിര, ഒക്ടോബർ 2014

ഡോ. ഒ. കെ. സന്തോഷ്,
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ, മലയാള വിഭാഗം,
മദ്രാസ് സർവകലാശാല
Email: santhoshok21@gmail.com